

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 181/07-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Slovenskej republiky – Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky, zastúpeného advokátkou JUDr. I. S., K., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach vedenom pod sp. zn. 13 Co 504/02, 13 Co 162/03 z 18. septembra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 244/2005 z 31. augusta 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Slovenskej republiky – Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2007 doručená sťažnosť Slovenskej republiky – Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 504/02, 13 Co 162/03 z 18. septembra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 244/2005 z 31. augusta 2006.

Sťažovateľ v konaní vedenom Okresným súdom Rožňava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 569/2000 zastupoval Slovenskú republiku vo veci určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam. Rozsudkom okresného súdu bolo určené, že vlastníkom sporných nehnuteľností je sťažovateľ. Krajský súd na základe odvolania odporcu rozhodnutím sp. zn. 13 Co 162/03 z 18. septembra 2003 zrušil napadnuté rozhodnutie okresného súdu. Sťažovateľ toto rozhodnutie napadol dovolaním na najvyššom súde, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 3 Cdo 41/2004, vo veci sa však meritórne nerozhodlo. Až na základe odstránenia procesných chýb na rozhodnutie opätovne rozhodoval najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 244/2005 a rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol. Sťažovateľ tvrdil, že najvyšším súdom boli nesprávne vypočítané trovy právneho zastúpenia odporcov súdneho konania, že mu bola odňatá možnosť vyjadriť sa k podaniam odporcov, že súdy porušili jeho procesné práva nedodržaním správneho postupu pri doručovaní rozhodnutí, nekonali so skutočnými účastníkmi konania, a že najvyšší súd nerozhodoval o veci v pôvodnom zložení.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým ústavný súd vysloví, že:

„Krajský súd v Košiciach, v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 504/02 a 13 Co 162/03 zo dňa 18. 9. 2003 a Najvyšší súd SR č. 4 Cdo 244/2005 zo dňa 31. 8. 2006 v konaní porušili základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, t. j. zákonom ustanoveným postupom domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne SR podľa článku 46 ods. 1 ako aj článku 47 ods. 3, podľa ktorého všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní, článok 48 ods. 2 každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom ako aj na porušenie ustanovenia článku 20 ods. 1

Ústavy SR ods. 3 vlastníctvo zaväzuje nemožno ho zneužiť na ujmu iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom, ako aj článok 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestanným súdom.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 13 Co 504/02 a 13 Co 162/03 zo dňa 18. 9. 2003 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 244/2005 zo dňa 31. 8. 2006 vo výroku o trovách konania a vracia mu vec na ďalšie konanie.

Odkladá vykonateľnosť uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 244/2005 zo dňa 31. 8. 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia 6 312,- Sk, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatit' právnej zástupkyňi JUDr. I. S., K., do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nedovoľuje (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04).

Ústavný súd súc viazaný petitom návrhu sťažovateľa zistil, že rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 13 Co 162/03 z 18. septembra 2003 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené 26. novembra 2003.

Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 244/2005 z 31. augusta 2006 bolo sťažovateľovi aj právnemu zástupcovi žalovaných JUDr. Mackovi doručené 29. novembra 2006. Keďže rozhodnutie nebolo doručené všetkým žalovaným, právoplatným sa stalo len vo výroku o trovách konania 29. novembra 2006.

Sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 8. februára 2007 osobne.

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa podaná ústavnému súdu proti rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 13 Co 162/03 z 18. septembra 2003 a rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 244/2005 z 31. augusta 2006 v časti týkajúcej sa rozhodnutia

o trovách konania bola podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda bola podaná oneskorene.

Sťažovateľ z hľadiska porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadol svojou sťažnosťou uznesenie najvyššieho súdu z 31. augusta 2006 sp. zn. 4 Cdo 244/2005 s odôvodnením, že toto rozhodnutie bolo formálne a najvyšší súd neprihliadol na chyby konania vedeného krajským súdom.

Z obsahu sťažnosti teda vyplýva, že jej podstatou je aj nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúceho sa otázky podmienok konania o dovolaní v danej veci. Otázka posúdenia podmienok konania o dovolaní je síce otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02), avšak za určitých okolností môže viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu, preto ústavný súd posudzoval postup najvyššieho súdu pri hodnotení splnenia podmienok pre dovolacie konanie.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že:

„Proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. a) O. s. p. je prípustné dovolanie z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. Dovolací súd však nezistil žiadnu z väd uvedených v tomto ustanovení, ktorá by bola dôvodom prípustnosti dovolania v danej veci.

Pokiaľ ide o dovolateľom namietané vady uvedené v § 237 písm. d) a f) O. s. p., tieto dovolací súd považuje za nedôvodné. Dovolateľ vo svojom dovolaní jednak neuviedol, aké rozhodnutie by malo byť prekážkou pre rozhodovanie v tejto veci a z obsahu spisu dovolací súd takéto rozhodnutie ani nezistil. Takisto nezistil vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., aby súd odňal účastníkovi konania možnosť pred ním konať a v neposlednom rade dovolateľ ani konkrétne neuviedol dôvody, ktoré by viedli k existencii tejto vady.“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu o splnení podmienok konania o dovolaní v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, najvyšší súd k zásadným námietkam sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto ho aj ústavný súd považuje

za dostačujúci a ústavne konformný. Podľa názoru ústavného súdu pri zdôvodňovaní svojho záveru vo veci sťažovateľa nemožno dôvody rozhodnutia považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2007